

činiti zodpovědným za škodu jen v tom případě, když mu lze přičísti nějaké zavinění při podání žaloby, pokud se týče i návrhu na zabavení. Provedením důkazů, odvolacím soudem nepřipuštěných, z čehož plyne vadnost odvolacího řízení — bylo by prokázáno, že žalovaný vynaložil všechnu opatrnost, kterou bylo lze od něho žádati, a naopak, že žalobce to byl, který svým jednáním uvedl úmyslně žalovaného v omyl. Než právní názor odvolacího soudu jest ve své podstatě správným a kryje se s názorem, který projevuje Adler ve svém systému Öst. Markenrecht str. 311, kdež praví, že jistota návrhovatelem složená ručí obviněnému, byl-li tento osvobozen nebo nedošlo-li vůbec k podání obžaloby, za veškerou škodu, kterou utrpěl z opatření soukromému obžalobci povolených a že ručí obžalobce obviněnému i tehdy, když jistota po rozumu Šu 28 zák. o ochr. známek složena nebyla. Ručení ono není ručením ze zavinění, nýbrž ručením za následky prozatimního opatření vymoženého ku pojištění nároku (Randa — Schadenersatzpflicht str. 192 a v poznámce 109 tam uvedené, pak § 394 ex. ř., § 112 pat. zák.). Rozhodnutí shora uvedené nehodí se na tento případ, neboť obviněný, v tomto sporu žalobce, nebyl vůbec obžalován a nedošlo proti němu k rozsudku, jenž by byl zjistil zásah obviněného po stránce objektivní a osvobodil ho jen po stránce subjektivní pro nedostatek »vědomosti«. Žalovaný neospravedlnil rozsudkem trestního soudu zabavení, které si vymohl jako prozatimní opatření a ručí tudíž po rozumu Šu 394 ex. ř. obdobně za následky svého pochybeného návrhu, leda, že by byl obviněný opatření to sám zavinil. Leč toto zavinění, úmyslné uvedení v omyl, vylučuje odvolací soud zcela případně poukazem na předloženou korespondenci, z níž nikterak na jevo nevyšlo, že by se byl žalobce vydával za zástupce firmy H. Žalovaný uvedl sám ve své žalobní odpovědi, že to byl pouze jeho názor, že žalobce je zástupcem firmy H. a že nevěděl, jaký je poměr mezi žalobcem a touto firmou. Dovolatel uchyluje se proto od tohoto svého původního udání, když nyní v dovolání uvádí, že žalobce mu tvrdil, že zastupuje firmu H. Ostatně, i kdyby tomu tak bylo, nebylo by lze vyložit tuto okolnost jako úmyslné uvedení v omyl, neboť firma H. přenesla skutečně jediný prodej odstředivek »Union« na žalobce.

Čís. 4733.

Vzešel-li nárok na zaplacení kupní ceny před zahájením vyrovnávacího řízení, nemůže prodávatel získati výhodnějšího pořadí než ostatní věřitelé vyrovnávacího dlužníka. Nárok na zaplacení kupní ceny vzchází již dojednáním tržové smlouvy.

(Rozh. ze dne 25. února 1925, Rv I 1732/24.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném zaplacení kupní ceny za zboží dle faktur ze dne 20. a 21. prosince 1922. Dne 3. února 1923 bylo o jmění žalovaného zahájeno řízení vyrovnávací, dne 5. února 1923 vyzvedl si žalovaný zboží na dráze. Žalobě o zaplacení plné kupní ceny pro-

cesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně.

D u v o d y:

Soud druhé stolice správně vyslovil, že se žalující firma v této roze-
při domáhá na žalovaném zaplacení celých kupních cen za zboží, účto-
vaných ve fakturách ze dne 20. a 21. prosince 1922, v úhrnné částce
6180 Kč. Uvedla-li žalobkyně ve sporu, že podle kupní smlouvy měla
k prodanému zboží vyhrazeno vlastnické právo až do úplného zapla-
cení kupní ceny, což bylo také prvním soudem zjištěno, a je-li nesporné,
že žalovaný 5. února 1923, tedy po zahájení vyrovnávacího řízení, které
bylo vyhlášeno na soudní desce dne 3. února 1923, zboží na dráze vy-
zvedl, a tvrdí-li žalující firma, že zboží bylo za vyrovnávacího řízení
zcizeno, ač nebylo vlastnictvím vyrovnávacího dlužníka, mohla by uplat-
ňovati své náhradní vylučovací nároky ve smyslu §u 21 (2) vyr. ř. Od-
volací soud však správně usuzuje, že žalobkyně původního žalobního
nároku na úplné zaplacení kupní ceny za zboží za řízení nezměnila a
také, jak ze spisů je zřejmo, nebyl ani původní žalobní návrh upraven
tak, by vyhovoval nárokům, plynoucím z ustanovení §u 21 (2) vyr. ř.
Nelze proto žalobní pohledávku jinak posuzovati, než jako nárok na
zaplacení tržové ceny za prodané zboží, který žalobkyni vzešel již do-
jednáním tržové smlouvy, fakturami ze dne 21. a 22. prosince 1922
doložené, tedy ještě před zahájením vyrovnávacího řízení, a ježto ža-
lující firma se spokojila pouze vymáháním této pohledávky, nemůže
pro její uspokojení získati výhodnějšího postavení, než ostatní věřitelé
vyrovnávacího dlužníka, a postihují i její pohledávku právní účinky
potvrzeného vyrovnání podle §u 53 (1) vyr. ř. Nesejde na tom, že ža-
lobkyně s dlužníkem nebo vyrovnávacím správcem vyjednávala o plné
zaplacení své pohledávky, a že jí to bylo slíbeno, ježto takové ujednání
by se přičilo zásadě stejnoměrného nakládání se všemi věřiteli v řízení
vyrovnávacím a bylo by neplatným (§ 53 (3) vyr. ř.).

Čís. 4734.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

V tom, že cestující vystupovali z vlaku již se pohybujícího, jest spa-
třovati příhodu v dopravě.

Jest zaviněním poškozených cestujících (neodvratným činem třetí
osoby), vystupovali-li z vlaku přímo před jeho odjezdem, když jim bylo
otevřeno osobou k tomu nepovolnou.

(Rozh. ze dne 25. února 1925, Rv I 1757/24.)

Manžel žalobkyně, sestupuje ve stanici J. s vlaku, již se rozjíždě-
jícího, spadl pod vůz a byl usmrcen. Žalobní nárok proti dráze o ná-
hradu škody uznal procesní soud první stolice co do dů-
vodu z polovice po právu, odvolací soud nevyhověl dovolání ža-